

[Wihjelm]

For det andet ville det være utilladelig navt at tro, at Hetler og hans bande er de eneste, efterretningstjenesterne har betjent sig af til sådanne opgaver. Man har formentlig haft en heldigere hånd ved rekrutteringen af andre agenter, og deres arbejde fortsætter lige så stille og ubemærket som for Hetlersagen.

Men afsløringerne må også ses i sammenhæng med tidligere sager. Kasper Neergaard-sagen, som afslørede infiltration og forsøg på regulært tyveri fra en lovlig politisk organisation af medlemskartoteket, hvad man så ellers skulle med det, hvis det ikke var for politisk registrering. Blikkenslagersagen i 1976, som afslørede systematisk aflytning i en årrække af et folketingsmedlems lejlighed. Og der kunne nævnes flere. Fælles for dem alle er, at socialdemokratiske regeringer hver gang har besluttet, at det ikke skal have nogen form for konsekvenser.

Det drejer sig ganske enkelt om intimidering af politiske modstandere ofte med regeringens vidende og velsignelse. Aflytningen af Alfred Jensens lejlighed var således kendt og godkendt af 3 på hinanden følgende socialdemokratiske statsministre.

Vi godtager ikke, at regeringens fortsatte accept skal betragtes isoleret fra tilfælde til tilfælde. Der er tale om et klart og tydeligt mønster med aktiv deltagelse fra socialdemokratiske regeringer i anvendelsen af statens magtapparat mod politiske modstandere og derigennem underminering af elementære borgerlige frihedsrettigheder. Jeg er overbevist om, at menige socialdemokrater og folk helt ind i den socialdemokratiske gruppe tager skarpt afstand fra disse metoder, men det skal fastslås, at hver og én af dem er medansvarlig for det, så længe de om end stiltiende godkender, at det ikke skal have konsekvenser.

En vis hr. Nixon væltede på 4 ting: aflytning af politiske modstandere, tyveri hos politiske modstandere, ulovlige kampagnebidrag og vægring mod offentliggørelse af bevismateriale. Her i landet ville man have været sluppet godt fra det. Hvad kampagnebidragene angår, findes der slet ingen lovgivning her i landet. Aflytning og tyveri hos politiske modstandere er nu afsløret i adskillige tilfælde, uden at det har fået konsekvenser hverken for blikkenslagerne eller for deres bagmænd.

Tilbage er spørgsmålet om bevismateriale. Det er ifølge sagens natur umuligt at spørge efter bevismateriale, som man ikke kender eksistensen af. Det er historien om Nixons bånd om igen. Det er således ikke egentligt bevismateriale, jeg nu vil spørge statsministeren om, men noget langt mindre, noget langt mere selvfølgelig. Størsteparten af særdomstolens undersøgelser foregik for lukkede døre. Der er intet i beretningen, der kan begrunde dette i hensyn til statens sikkerhed eller til fremmede magter – måske bortset fra den såkaldte »operation fisk«, som man for min skyld gerne kan undtage i det følgende. Men derudover vil de lukkede møder kun kunne fortælle, i hvilket omfang domstolen har bestræbt sig på at få FET-folkene til at tale, eller om man gladelig har accepteret, at der ikke skulle andet frem end allerede afsløret i pressen.

Der er blevet taget stenografisk referat af disse møder i særdomstolen. Jeg vil derfor gerne slutte med at spørge statsministeren for det første: vil han tage skridt til, at de stenografiske referater af særdomstolens undersøgelser, eventuelt eksklusive »operation fisk«, bliver offentligt tilgængelige? Og for det andet: vil han til belysning af ansvarsfordelingen mellem efterretningstjenesternes embedsmænd og de ansvarlige ministre offentliggøre de instrukser, som har været gældende siden regeringserklæringen fra 30. september 1968?

Dagsordensforslagene og regeringens tilbud i denne sag skal jeg vende tilbage til i næste runde.

Tove Jørgensen (DKP):

Poul Henningsen har engang udtalt, at man skal se historisk på nutiden og have et moderne syn på fortiden. Det kan godt forekomme at være et rimeligt udgangspunkt, også hvis man skal tage baggrund i den meget konkrete diskussion, som er foregået her i dag, for det ville være forkert at se på efterretningstjenesternes virksomhed helt uden for den historiske sammenhæng, hvori den finder sted. Vi kan ikke tillade os at ignorere erfaringer, som kun ligger 1 eller 2 generationer tilbage, om, hvilke alvorlige følger denne virksomhed havde for mange danskere.

I sin bog »Vi skrev loven« fortæller Carl Madsen om politiets afdeling D, der i 1928 begyndte udarbejdelsen af sit senere berømte